

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Alternativ titel | Alternative title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Olufsen, Oluf Christian.; af C. Olufsen.

Rosenkjederne : Lystspil i fem Acter

Rosenkjederne:

København : K. H. Seidelin, 1803

136 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

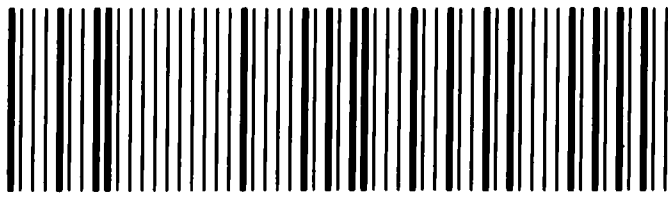
UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

55, - 179 - 8

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130021589285

N o s e n f j e d e r n e .

L y s t s p i l

i f e m A c t e r

af

C. Oluffsen.

Lærer ved det Classenske Agerdyrknings
Seminarium paa Falster.

Kjøbenhavn, 1803.

Trykt og forlagt af Bogtrykker og Skrivstøber K. H.
Seidelin i Pilestræde No. 94.
og koster 2 Mk.

P e r s o n e r n e :

Norbeſt, Herremand	Hr. Knudſen.
Frue Norbeſt	Jomfrue Aſtrup.
Thøger, Broder til Norbeſts førſte Kone	Hr. Frydendal.
Marie, Norbeſts Datter af førſte Egteſkab	Mad, Lange.
Peter, Norbeſts Søn, ſexten Aar gammel.	
Lundborg, Herremand, Norbeſts Nabo	Hr. Schwarz.
Frue Lundborg	Mad. Dahlen.
Lotte, Lundborgs Datter, ſjorten Aar gammel.	Jomfrue Niſſ.
Hanne,) Lundborgs yngſte Julie) Døttre.	
Asdal	Hr. Roſing.
Palm, Lundborgs Fætter	Hr. Gaabye.
Frands, Asdals Tjener	Hr. Lindgreen.
Liſe, Norbeſts Stuepige.	
Rasmus, hans Nudſt.	
Lundborgs Tjener.	

Første Optog.

Norbeks Huus.

Første Optrin.

Nor bek, (seer ud af Vinduet) Hvad Pokker er dette! Himlen bevar os! Holla! herud! ud til Hjelp allesammen; min Kone har brækket sin Hals!

(Huusfolkene stimle ind)

Nor bek. Ud til Hjelp; hver til sit Hjørne. Min Kone har brækket Halsen. Den brune Hest render løs omkring i Gaarden; hun er falden af — hun er kommen til Skade, ud, affed, ud til Hjelp.

(Huusfolkene gaar.)

Andet Optrin.

Norbeck. Thøger.

Norbeck. Jeg ulykkelige Mand! har nogen seet Magen! hvilken Kone! Ikke engang døde kan hun uden at ærgre mig.

Thøger. Er din Kone død; Svoger?

Norbeck. Hun har ladet sig falde af Hesten, formodentlig med Villje, for at brække Halsen, og for at faae hele Landet til at troe, at jeg er Skyld deri.

Thøger. En brækket Hals er et farligt Tilfælde; men der findes vel Raad.

Norbeck. Raad for en brækket Hals! Du taler jo værre end et umælende Dyr.

Thøger. Ærgrer du dig virkelig meget over at din Kone er død (tager Tobak, og byder Norbeck.)

Norbeck. Jeg ærgrer mig over et føleløst Menneske, som hverken Lykke eller Ulykke kan bide paa. En Milepæls Venstabs var mig ligesaa nyttigt som dit.

Thøger. Nu nu, Svoger, bliv ikke vreed. En Milepæl kan jo dog uagtet sin Føleløshed vise Vej. Skal jeg græde fordi du mister din Kone?

Norbeck. Du skal hverken lee eller græde; du skal tale fornuftigt.

Thøger. Som du vil. Er din Kone død, sig mig først det?

Norbeck. Længe nok havde jeg Overhæng af hende, og denne kjøbenhavnske Junker, denne Aldal, for at lade hende ride. Herren vilde selv lære hende Konsten, for saadanne Herrer forstaae jo alting. Fred i Huset vilde jeg have, og derfor lod jeg dem ride i Guds Navn.

Thøger. Faldt hun af Hesten?

Norbeck. Hesten løber løs omkring i Gaarden. Hun er vist falden af. Jeg ulykkelige Mand!

Thøger. Inden du beklager dig, burde du vel vide, om hun ogsaa er kommen til Skade; men omme Hjerter skrækkes ved blotte Ahnelser om mulige Farer. Den kolde Fornuft, Svoger, tager ikke Hatten af, før den seer Manden.

Norbeck. Jeg siger dig, Svoger Koldfornuft! at du vaaser. Bilde du dig ind, at jeg ikke som en god Christen vilde finde mig i Skjebnens Villje, om min Kone døde? Din Fornuft, lille Svoger, er saamænd mere end kold; den er frossen.

Thøger. Men hvad i al Verden jamrer du da over?

Norbeck. Jeg lader min Kone ride, hun falder af Hesten, og saa spørger den kolde Fornuft, hvad jeg jamrer over!

Thøger. Det er da vel kun Folkesnak du er bange for?

Norbek. Ja. Og dog! bør jeg bryde mig om Folkesnak! Jeg! — Ja, gode gamle Bestemor, du skulde see op af din Grav til din kjære Sønnesøn, du skulde see ham indviklet i en kjobenhavnsk Flanels Strikker, dandse efter hendes Pibe, søje alle hendes Narrestreger, og være en Spot for hele Egnen. Du skulde see hans Datter Marie dandse Balletter, see hans Søn Peter gjøre Vers!

Thøger. Dine Børn ere langt fra ikke fornuftigt opdragne. Mine Raad bleve ikke fulgte.

Norbek. Ingen af mine gode ærlige Naboer komme her, Lundborgs undtagne, som vi boe saa godt som Dør om Dør med. De andre jog min Kone bort med sin fine Levemaade. Vi have derimod Huset fuldt af unge Herrer fra Kjobenhavn, et slags Folt, som du selv veed der ikke er meget ved.

Thøger. Ikke synderligt sommetider, jeg veed det nok, Svoger.

Norbek. Der er nu vor Hauge, som min salig Bestefader plantede med egen Haand, den er gjort om paa sin Engelsk. Der er norske Huse, chinesiske Pagoder, tyrkiske Moskeer, Dievelsbroer, Støtter for Klopstock, en Mand som skal boe et

Steds ude i Tydskland, Monumenter for een der hedder Hans Jacob, som Gud maae kjende.

Thøger. Det var ellers en gandske brav Mand.

Nor bek. Jeg har intet imod Manden, Svoger, men hvorfor skal vi stille Krusifikser op i vores Hauge over ham. Og videre! see engang hvorledes Huset er udstafferet. De gamle Møbler ere borte. Himlen veed, hvor flekt jeg streed derimod. Men du veed jeg maatte reise bort en Gang, og da jeg kom tilbage troede jeg at være kommen ind i et fremmed Hus. Og tænk dig saa den Ubarmhertighed! Min gamle Lænestol, hvori mine Forfædre i et heelt Seculum havde sovet Middagsøvn — ogsaa den var borte, Svoger!

Thøger. Nær havde jeg gjort Lænestolen Selskab, jeg, din salig Virgittes kjædelige Broder, men ved Koldfindighed og sund Fornuft har jeg hidtil holdt mig.

Nor bek. En engelsk Hauge, Mahonimøbler, en Klub for Kapser, en Kone, som rider, en Datter, der dandser Solo, en Dreng, der gjør Vers! — Nei, Svoger Thøger, det er mere end jeg kan udholde; Er hun ikke død, saa vil jeg, frøne Død, skilles fra hende, Gud forlad mig min slemme Synd!

Tredie Optrin.

De Forrige. Marie (i Phantasie Dragt, som en Dandserinde.)

Marie. For Himlens Skyld, kjereste Fader! Er min Moder kommen til Skade?

Norbeck. Din Stedmoder har gjort en Luur til Hest, videre veed jeg ikke.

Marie. Min Gud! jeg dør af Angest. Folkene sige hun er falden af Hesten.

Thøger. Vi haabe det bedste, lille Marie.

Norbeck. Marie! hvad er nu det for en Dragt du har majet dig ud med? Det er vel en nymodens Grædsk Sørgedragt for din Stedmoder.

Marie. Kjereste Fader! vær ikke vreed, jeg kan ikke forklare Dem det nu; jeg er saa urolig.

Fierde Optrin.

De Forrige. Asdal.

Marie. O Gud, Hr. Asdal! hvor er min Moder? Er hun kommen til Skade?

Asdal. Jeg iler at bringe Rørlighed i deres Hjerter. Frøken Norbeck, Hr. Norbeck, Fruen er aldeles ikke kommen til Skade, paa min Ære ikke; hun befinder sig vel.

Norbeck. Saa — aa —

Thøger. Saa — aa — (tager en Priis
Tobak, og byder Norbeck een).

Marie. Himlen være lobet! Men hvad
har da været paa færde? Hvor er hun?

Uddal. Hun kommer paa Djebliffet. Lad
deres omme Hjerter være rolige.

Thøger. Sagde jeg ikke nok, Svoger, der
er Raad for visse brækkede Halse.

Norbeck. Utter for at ærgre mig! Utter
for at ærgre mig!

Marie. Men jeg beder dem, Hr. Uddal,
fortæl os hvad der er hændet.

Uddal. Med Fornøjelse, naadige Frøken.
Jeg maa virkelig paastaae, at de Heste, Rudsten
leverede os, vare langt fra ikke godt dresserede.
Da vi kom ud paa Hvedemarken vilde jeg lære
Frøuen at faae sin Hest til at traversere — —

Norbeck. Ude paa min Hvedemark — Svo-
ger! de bruge min engelske Hvedemark til Ride-
bane.

Uddal. Jeg forsikkrer at vi ingen Skade
gjorde, tvertimod at den har Gavn deraf, i det
mindste siger en ny oekonomisk Forfatter noget som
— jeg har glemt. Men jeg maa fortælle ud. Frø-
uens Hest var halstarrig, og i steden for at traver-
sere, gjorde den en stærk Sats til Siden, hvor-
ved det traf sig saa uheldig, at Frøuen faldt af,

dog, som jeg atter forsikrer, uden at lide det mindste.

Thøger. Himlen maae have sine Hensigter, Svoger.

Norbek. Men hvorfor straverserede De bort. Lade de kjøbenhavnske Cavalerer saaledes deres Damer ligge i Græster.

Uddal. Jeg maae virkelig sige, at Ridekonsten, som jeg nok tør troe at besidde fra Grunden af, ikke har i Dag givet mig min glædeste Time. Den stærke Sats og Fruens Fald gjorde min Hest skye, og den løb løbsk, foer afsted hen i Lunden bag Haugen, satte tvers over Ruinerne af det romerske Coliseum, og standsede først ved den nye chinesiske Broe. Imidlertid maae jeg sige Dem, Hr. Norbek, deres Hvedemark er virkelig overmaade godt behandlet.

Norbek. Det kunde synes, at man neppe er den bedste Jagttager paa en løbsk Hest.

Thøger. Siig det sagte, Svoger. Nogle af de nyeste Reiseiagttagelser see i det mindste ud til at være anstillede paa løbske Heste, eller kansee af løbske Forfattere.

Uddal. Ah, Hr. Svoger Thøger yttreder Klygt! — Men med Deres Tilladelse Fruen kommer ikke; jeg vil have den Ære at hente hende.

(gaaer.)

Femte Optrin.

Morbet. Thøger. Marie.

Morbet. Din vakre Tilbeder, Marie, for:
staaer sig saamænd ogsaa paa Landvæsnen. Du
er en lykkelig Pige.

Marie. O kjere Fader! Tal aldrig til
mig om den Mar.

Morbet. Du kalder ham en Mar! Kom
min søde Pige, lad mig kysse dig! det er det
klogeste Ord jeg i lang Tid har hørt her i
Huset.

Thøger. Bravo, kjere Søsterdatter! Jeg
ønsker at du fulgte mit Raad og sagde det same
me om den udenlandsreisende Elsker.

Marie. Om Palm! Nei, kjere Morbro:
der; ham elsker jeg, evig vil jeg elske ham.

Thøger. Kjere Marie! Kan den folde
Fornuft ikke sige dig at det er urimeligt at hæfte
dit Hjerte til et Menneske, som du hverken har
seet eller hørt til i ti samfulde Aar; som var
en fjorten Aars Dræng, der forlovede sig med
en ni Aars Pige?

Marie. Jeg føler, at han er mig troe;
de søde Rosenkjeder, som Ungdommens Lystyd
fletter, ere evige.

Norbeck. Min Datter! troe hvad du vil, men gjør din Fader den Tjeneste aldrig at nævne de forbandede Rosenkjeder. Min Kone snakkede ogsaa engang derom; men hvad de føre med sig har jeg havt Lejlighed til at erfare.

Løgger. Der er dog noget i det hun siger, Svoger. Kjerligheds Roser, opvoxne paa den ungdommelige Ufskylds Blomsterbeed, flettede i en Kjede med Duun af en Skolepogs Hænge, slyngede om en Glut der syer paa sin Navneklud, det er for Evigheden, maa du troe.

Marie. Spot kun saa meget de vil. Evig skal Ludvig herske i mit Hjerte. Aldrig glemmer jeg den høitidelige Aften, da han skulde reise til Kjøbenhavn for at tage første Examen. Vi vandrede langs Bækken, Maanen smilede giennem Lundens Toppe, to Rattergale sang deres kjerlige Vexelsange. Den ene fløj bort, Magen taug. Saaledes forlader du nu mig, Ludvig, sukede jeg. Men pludselig kom den igjen — og saaledes iler jeg tilbage, sagde han, og trykkede mig tættere til sit Hjerte. Da gav han mig en Rose, kyssede mig og forsvandt.

Løgger. Og du styrtede dig ikke i Bækken! Ja, hænger det saaledes sammen maa jeg tilstaae, du har al den Visshed, du kan forlange.

Marie. Siden da han skulde reise uden:

lands, sendte han mig en Afsskeds Elegie, saa sm, saa smeltende.

L h ø g e r. Det er evigt, Svoger, det er evigt. Bygget paa Roser, Elegier, Maanestien, Rattergale, Kjerlighedens fire Grundpiller.

N o r b e k. Mit Barn! jeg hører paa dig med Skræk og Forundring. Hold af din Palm saa meget du vil, er han et skikkeligt Menneske og holder han af dig, saa tag ham i Guds Navn. Men hvorledes nænner du at bedrøve din Fader med alt dette elendige Baas. Hvem har lært dig det? hørte du nogensinde din salig Moder tale saaledes.

M a r i e. Kjere Fader, bliv ikke vred. Jeg taler i den Stil, som mine Ungdoms Veninder i Institutet brugte. Og de maae ikke troe, at jeg jo vil stræbe at ligne min Moder; men Følelserne have andre Udtryk nu end i hendes Tiid.

L h ø g e r. I salig Birgittes Tiid vare Følelserne ikke engang opvognede. Lydske Kraftaander dundrede med Geniets Rølle paa de kolde dorste Sjele, og Følelser udsprang som Dieble af besatte Sviin. Det er i Sandhed glædeligt at vore Opdragelses-Instituter ikke kvæle disse spæde Planter i Fødselen.

N o r b e k. Marie! Marie! Der bliver aldrig noget af dig. Dine Følelser vil gjøre dig

til en Kar, dine Udtryk vise at du er en Sjante, og din Dragt at du er begge Dele. Hvilke Bøllefer udtrykker den? Jeg undrer mig over at du ikke har faaet et Par Rattergale paa Skuldrene for at synge kjerlige Vexelsange. Pige, Pige! du var mit sidste Haab. Din Broder er der intet ved; han gjør Bers!

Marie. Bedste Fader! det bedrøver mig inderlig, at De er misfornøiet med mig. Men jeg tænkte ikke De vilde tage det ilde op, og jeg syntes at jeg burde sige min Moder. Lundborgs Børn ville i Eftermiddag celebrere deres Forældres Bryllupsdag. Min Moder vilde gjøre ham og hans Kone en Surprise, Hr. Uddal og jeg skulde dandse en liden Ballet for Dem.

Norbeck. Du en Ballet med Uddal! Nei, frone Død om du skal! forstaaer du mig. Vil du gjøre dig til Kar med ham? sy, skam dig, Pige.

Løgger. Skjend ikke, Svoger! Den kolde Fornuft siger, at du ikke bør fordømme nogen uhørt. Lad os først høre Planen og Ideerne af Balletten.

Norbeck. Naas, Sniksnak!

Løgger. Lille Marie, du skal ikke bryde dig om alt dette. Din Fader er ikke saa vreed som han lader. Fortæl du mig noget om din

hvilket Drapperie! Net som man saae Huuslig Glæde lyslevende for sine Dine. Hvor jeg længe efter at see Huuslig Glæde gjøre Entrechats, Jambes rondes, og Pirouetter!

Norbeck. Jeg veed ikke om man skal ærgre sig ihjel eller lee sig ihjel over alt det Galsskab; men jeg skal ærbødigt bede dig, Jomfru Huuslig Glæde, at du strax paa Timen gaaer ind og kaster din Narrekappe.

Marie. Min kære Fader — jeg vil meget gjerne, jeg føler selv det latterlige deri, men min Moder?

Norbeck. Din Moder! din Moder! — Gaae strax! Nu spiller jeg Bestandighedens Rolle.

(Marie gaaer.)

Siette Optrin.

Norbeck. Løgger.

Norbeck. Er du ikke bange Svoger, at min Kone gjør den Pige forrykt i Hovedet. Man maae jo have en Skrue løs for at spille saadanne Komedier for Lundborg og hans Kone. De ere altfor fløge til at ansee saadant Narreri for Højtideligheder.

Syvende Optrin.

De Forrige. Rasmus.

Rasmus. Guntus, naadig Herre, nu kom:
mer hun. Men det er vist at Herren fik os alle:
sammen til at løbe med Liimstangen, for hun
har ikke mere brækket sin Hals end Manden i
Maanen.

Norbeck. Jeg veed det Rasmus, jeg var
kun bange derfor.

Rasmus. Ja det saae min Troe sort ud,
kan Herren troe; Nu, da det er vel overstaaet,
kan jeg nok lee deraf. Hvor Fruen bultrede ned
af Øget! Affurat som naar man slænger et Knip=
pe Straae ned fra en Luge. Og saa hvor Her=
ren foer affted! Vi grinte deraf allesammen, og
Peer Ladefoged soer paa at han funde være in:
de i Eystjernen inden Soel gik ned. Her er
ellers en Hat, som vi fandt ved Gjerdet, det
er nok sagtens Fruens.

Norbeck. Ja, ja, det er godt! læg den
der paa Stolen. Gaae nu. (Rasmus gaar)

Ottende Optrin.

Fr. Norbeck (i Ridedragt) Asdal. Norbeck.

Thøger.

Fr. Norbeck. Jeg beder dig, lad ham kun
blive, du skal ikke altid beskylde mig for, at jeg
jager dine Benner bort.

Norbeck. Er Græsrytteriet nu lykkelig overstaaet. Jeg gratulerer.

Lhøger. Tilgemaade.

Fr. Norbeck. Ach, jeg bør prise mig lykkelig, at jeg ved et Hverdagstilfælde har skaffet Pøblen her paa Gaarden nogle Øjeblikkes Moerstab.

Norbeck. Pøblen her paa Gaarden!

Fr. Norbeck. Jeg tilstaaer imidlertid gerne, at det frapperede mig, at see Glædeslauget holde sin Samling netop i mine Værelser.

Norbeck. Er du vreed, fordi Folkene komme og fortælle mig, at du slap med hele Lemmer fra dit Græsrytterie?

Lhøger. Nei, du forstaaer ikke Frue Svigerinde ret, Svoger, Frue Svigerinde mener blot, at det ikke var delicat af dig, at du lod Folkene vide hendes Banheld, og sendte dem ud efter hende. Du veed jo selv at saadanne uoplyste Landsbyefolkolde ingen Levemaade have, og derfor lee de af enhver Ting, som er elegant.

Als d'al. Deri maae jeg give Hr. Svoger Lhøger ret. I Hovedstaden leer man af gandske andre Ting end paa Landet. Fruens Hændelse vilde der neppe være bleven bemærket. De tillade at jeg anfører et Exempel. Frue Bandsbek reed en Dag paa Gaden, og forsømte sin Hest, der omsider bar sin skjønne Byrde ned i

en Eblestivetskjelder. Men aldrig hørte man tale
derom.

Thøger. Ja i Kjøbenhavn er Folk saa
philosophiske. Det Sande, det Store, det Edle
er Kjøbenhavnernes rette Eblestiver. Men, min
Frue Svigerinde —

Fr. Norbæk. Deres Frue Svigerinde, min
Hr. Salig Birgittes Broder, ønsker, at de vilde
opsætte Deres videre Anmærkninger over denne
Sag, indtil de og min Mand samt Rudsen har
et Møde igjen i deres Venneselskab.

Norbæk. Men, for en Ufærd, Kone, hvad
er alt det du snakker om Venner og Rudse, og
Selskab. Naar du var falden af Hesten, skulde
jeg da ingen sende ud efter dig?

Fr. Norbæk. Oh, jo, det hørte med til
Planen at gjøre mig til Latter for Folkene, og der-
for gav du mig jo den meest rasende Hest du ejer.

Norbæk. Det er ikke sandt, Kone, det er
ikke sandt. — Gjør mig ikke forstyrret!

Fr. Norbæk. Oh, det har ingen Fare!

Uddal. Om jeg ikke fejler meget, saa kom-
mer det mig for, at denne Samtale tager en ufors-
deelig Bending, og drejer sig gandske fra dens
egentlige Maal. Vilde de derfor tillade, at jeg
ved et Par Bemærkninger —

Norbæk. Kom Svoger, lad os for alting
komme bort, inden han anstiller Bemærkninger.

(Thøger og Norbæk gaar.)

Niende Optrin.

Frue Norbek. Alsdal.

Fr. Norbek. Nu, Hr. Alsdal, hvad synes dem om Ægtestanden? En Kjede af Plager; blot den ene Ting at holde en Mand nogenledes inden sine Grændser er et herculist Arbeide. De har selv seet hvad blot denne ene Pligts Opsvoldelse koster mig. Jeg kan ikke fortsætte denne Striid længere.

Alsdal. Gæt Feldtog endnu min Naadige! og de kan synge Tedenm.

Fr. Norbek. Nej, Hr. Alsdal, jeg kan virkelig ikke. Min Emag taber sig, min Geist svækkes; jeg føler, at jeg inden kort Tiid bliver en anden salig Birgitte.

Alsdal. Gratierne bevare dem, min Naadige!

Fr. Norbek. Selv under disse Baretægt er jeg ikke tryk. I Fortrolighed, det er ikke længere siden end i Gaar, da jeg med egen Haand lavede en Kartoffel-Buding og tællede Tøj til Vask.

Alsdal. Neppe troer jeg dem selv. Jeg seer, at Sagen bliver Alvorlig. Men er min Naadige ogsaa vis paa, at det ikke var en let Phantasie, en lille Kaprise, en Gout for Djebliffet.

Fr. Norbek. Desværre, Usdal, jeg vilde gjerne, men jeg kan ikke ret spørge med min Forsatning, den er alt for alvorlig, og det saa meget mere, som jeg føler hvad jeg kunde blevet, om jeg var falden i bedre Hænder, om evindelig Plumphed ikke havde mødt mig overålt, om saelig Virgittes Skygge ikke hvert Øjeblik blev mar- net frem for at tjene mig til Rettesnoer.

Usdal. Et heldigere Lod ventede Dem, min Naadige; men desværre, mod en Mand's Egen- nytte, mod en tyrannisk Faders Ufølsomhed fører den uerfarne Ufkyld og den frygtsumme Kjerlig- hed kun afmægtige Waaben.

Fr. Norbek. Jeg kunde ikke see ind i Fremtiden, jeg kunde ikke troe, at min Mand var saa uforbederlig som han er. Jeg forestillede mig ikke at han vilde vælge et Gruentimmer af min Tænkemaade og Dannelse uden at have Smag for andet end min Formue.

Usdal. Den Blinde! I hine Haabets lyk- kelige Dage vidste jeg ikke Amalia var riig.

Fr. Norbek. Jeg bliver hver Dag bit- trere. Min Taalmodighed er udtømt. Jeg kan ikke længere udholde et saadant Liv. Skjebnen kan ikke forandres, men rette den vil jeg, om det paa nogen Maade er mig muligt.

Usdal. Lær de betroet Deres Hensigt til mig?

Fr. Norbek. Med Tillid. Vær venstabelig og oprigtig, Alsdal! hvad om jeg forlod dette Hus hvor enhver Gjenstand er mig forhadet.

Alsdal. Slaven bryder Lænkene, naar Frihedens Krands vinker.

Fr. Norbek. Siig mig aabenhjertet om De troer, at jeg bør gribe denne Idee.

Alsdal. Oprigtigt, aabenhjertet, venstabeligt. De bør, min Naadige! De bør sønderrive de Baand, De ikke selv har knyttet, De bør sætte en Dæmning for Ulykksalighedens Strøm, inden den voxer for højt, De bør hevne Deres fornærmede Kjon, De bør straffe Deres Mandes Formastelse. Verden venter dette store Exempel af Fr. Norbek, og alle Stemmer vil være paa Deres Side.

Fr. Norbek. Derom tvivler jeg meget. Men Verden kan ikke rigtigen bedømme de Grunde, hvorefter jeg handler, og deri maae jeg hente min Trøst. Jeg vil derfor udføre min Plan. Men jeg behøver Deres Venstskab.

Alsdal. Mit Venstskab venter paa Deres Befaling, min Naadige!

Fr. Norbek. De veed at min Søster er gift i Hamborg, hos hende vil jeg søge et Tilflugtsted. Men jeg vilde ugjerne rejse alene. Jeg stoler paa, Alsdal, at De vil være min Ven, og

ledsage mig til mit nye Opholdsted, og det endnu i Dag.

U s d a l. Ja, min Naadige! De kunde ikke lettelig finde noget fastere Venskab at stole paa end mit. — Men De tillade — mit Løfte har De — kun saa strax, saa uforberedet. — Min Kasse — for nærværende Tid — netop i dette Øjeblik, hverken før, eller siden. —

Fr. Norbek. De kan være rolig fra den Kant.

U s d a l. Overalt, min Naadige! min Deeltagelses Barm, lod mig oversee en væsentlig Omstændighed. Tillad mig — er De virkelig betrygget ved tilstrækkelige Midler i Deres nye isolerede Forsatning?

Fr. Norbek. Nogenledes; imidlertid tilstaaer jeg, at jeg vover noget. Jeg ønsker meget, at jeg havde mine Juveler.

U s d a l. De kan jo ligefrem forlange Dem af Deres Mand.

Fr. Norbek. Det har jeg ofte gjort, men — atter et Træk af hans Tænkemaade, han vil ikke betro mig dem, uagtet de unægtelig ere mine og ikke hans.

U s d a l. Og De kan paa ingen Maade faae dem?

Fr. Norbek. Nej, De saae jo selv forgangen Dag, at han glemte Dem i sit Skatol.

U s d a l. Nærværende Djeblis Nødvendighed kunde maaskee angive et Middel.

Fr. N o r b e k. Intet anstændigt, eller undskyldeligt.

U s d a l. Nødvendige Midler ere altid undskyldelige, min Naadige!

Fr. N o r b e k. Ingenlunde U s d a l: — Lad os ikke tænke mere derpaa. — Utsaa i Eftermiddag. —

U s d a l. I Dag, min Naadige! i Eftermiddag.

Fr. N o r b e k. Kjere U s d a l! hvi saa forvirret?

U s d a l. I Sandhed, min Naadige! Et meget passende Spørgsmaal! havde jeg kun et passende Svar. Oprigtigt, naadige Frue! Venstskab førte mig hid — men De veed, at Kjerlighedens Rosenkjeder hildede mig.

Fr. N o r b e k. Hm, Marie!

U s d a l. Men mit Hjerte, min Naadige, mit sinne Hjerte, Det er saaret.

Fr. N o r b e k. Nu vel. Jeg vil behandle Dem som Veninde. De skal tale med Marie, men om hun er ufølsom, hvilket jeg i forvejen kan forsikre Dem om, saa holder jeg mig til deres Løfte.

U s d a l. Jeg skal da aldeles være til deres Befaling.

Fr. Norbek. Jeg takker Dem. Vær vis
paa min Erkjendtlighed. Farvel.

(gaaer)

Tiende Optrin.

Asdal (allene).

Maries Hjerter reiser udenlands, Palm kommer Hjem i Dag, Frue Norbek bliver skilt ved sin Mand. Det er en Idee! Endelig, Norbek, endelig slog Hævnens Time. Du berøvede mig een Gang min Amalie, ikke fordi du elskede hende, men fordi hun var riig, jeg tager hende tilbage, uagtet du beholder hendes Rigdom. Men hendes Juveler skal du miste, et Tab der dybere vil saare dig. — Hun vil ikke — men hun bør. Hun kan ikke undvære dem, det er umuligt. Paa et fremmed Sted, blottet for al Hjelp vil de være hende aldeles nødvendige. Jeg maa forebygge hendes Trang, endog imod hendes Villie. Det maa skee, det bør skee. (ringer, en Tjener kommer.) Vær saa god at bede min Tjener komme op. (Tjeneren gaaer) Hun maa have dem, og skal have dem, endog med min Fare.

Frands. Men Herre, vores Kasse er tom.

Uddal. Der har vi den gamle Sang. Siden du blev min Kassemeester, er Kassen altid tom.

Frands. De veed jo selv, at jeg redelig og rigtigt har gaaet om paa Gader og Stræder og betalt vore Kreditorer, saa ofte der var noget i Kassen.

Uddal. Det er Ulykken den, hvi betalte du dem, du har forvænt og i Bund og Grund for-
dærvet dem med dine Betalinger. — Dog, det er dig tilgivet, de skal ogsaa leve. Gaae nu og ræk ind.

Andet Optog.

Norbeks Huus.

Første Optrin.

Frue Norbek (omklædt.) Norbek.

Fr. Norbek. Jeg kommer for at spørge dig om noget, men jeg ønsker gjerne et høfligt

Fr. Norbek. Ja, jeg maa tilstaae, at jeg ikke er dannet til Koffepige. Din salig Birgitte havde upaatvivlelig Talenter i denne Henseende, som jeg med ydmyg Beundring skuer op til.

Norbek. Kone, det siger jeg dig, lad salig Birgitte i Noe.

Fr. Norbek. Du kan nok tænke, at jeg ikke vil drage hende frem af Graven; hun vilde jo berøve mig dig; og jeg fik da en Proces med hende.

Norbek. Hvilken Kone!

Fr. Norbek (viser til Portrætet paa Væggen.) Der hænger hun; dette Koners Mynster, smilende ned fra Elysæets Mejeri til sin lille Norbek, som i eet væk holder Ligpræstener over hende og hendes Dyder.

Norbek. Men, Kone, skammer du dig ikke.

Fr. Norbek. Det er Skade, at Maleren ikke har forsynet denne Madonna med en Glorie af Soed. Hvilket Mærke vilde den ikke faste paa hendes Efterfølger.

Norbek. Du er et — et Uhyre.

(gaar.)

Andet Optrin.

Frue Lundborg. Hanne. Frue
Norbeck.

Fr. Norbeck. God Dag, god Dag, kjære
Frue Lundborg.

Fr. Lundborg. Hvorledes befinder De
Dem? Jeg bringer her min lille Hanne, hun har
et Brev til Dem.

Fr. Norbeck. Hvad er det, min lille søde
Glut.

Fr. Lundborg. Lille Hanne, sig hvad
dit Brev er.

Hanne. Jeg skulde bede Dem og saa Hr.
Norbeck, om De vilde være saa artige at komme
hjem i Eftermiddag til mig og Lotte og Julie.

Fr. Lundborg. Skal du ingen flere bede,
lille Hanne?

Hanne. Jo, og saa Frøken Marie.

Fr. Lundborg. Var der saa ingen flere?

Hanne. Nej Mama — jo, jo — og saa
Hr. Alsdal.

Fr. Norbeck. Mange Tak, lille Hanne,
vi skal rigtig komme allesammen.

Hanne. Ja, men vil De være saa artig
at komme tidlig.

Menneske bort. Han røber os i Anledning af
Bognen. (til Fr. Lundborg.) Lovise, vil De gaae
herind med mig, der har vi mere Noe.

Femte Optrin.

Uddal. Rasmus. Hanne.

Rasmus. Har jeg lært af Kongens Kudst,
og jeg skulde lade mig smide ned af Bukken af en
Staldkarl.

Uddal. Det var jo en Skam.

Rasmus. Ja var det ikke? Nej, denne
hersens Pidsi har Herren selv givet mig, og jeg
vil føre den ham til Ære og hans Heste til Gavn.

Uddal. Det er. Ret.

Rasmus. Og hvad det er for et Bæsen i
en Stald, og hvad det giver for et Rygte, naar
en Staldkarl sætter sig over en Kudst. Jeg vil
tale med Herren.

Uddal. Hr. Norbek er ikke vel. Men,
min kjære Rasmus, gør Sagen af med det Gode.
Jeg skal gaae ned med ham til Povel, og faae
ham til at bede om Forladelse.

Rasmus. Jeg skal lappe den Æsels
Trøje!

Uddal. Kom nu, kjære Rasmus.

Rasmus. Ja, men han skal krybe til Korset, og bede om Forladelse.

Uddal. Det forstaaer sig. Kom.

(De gaar.)

Siette Optrin.

Norbeck (sætter sig paa) Thøger. Lundborg.

Lundborg. Hr. Norbeck, hvorledes er det med Dem? Befinder De Dem ikke vel, hvad fejler Dem?

Thøger. Han er gift.

Lundborg. Det gjør mig meget ondt, at De er syg. Jeg haaber dog det har ingen Fare.

Thøger. Han er ulægelig. Døden alene kan kurerer ham.

Lundborg. Det bedrøver mig inderlig. Men hvad er Deres Sygdom, min gode Naboe?

Thøger. Rosenfjederne snøre for stærkt.

Lundborg. Tal dog tydeligt.

Thøger. Jeg troede det var en Sygdom, som enhver gift Mand kjendte.

Norbeck. Hr. Naboe! De er en lykkelig Mand. De har en brav Kone. Min er af et ganske andet Slags. Min sidste Samtale med

Thøger. Nu Svoger, haaber jeg vi faae en ordentlig Rattergal Concert her i Huset, istædet for de Ugle- og Slagne Skrig vi saalænge har maattet døje.

Syvende Optrin.

Palm (er noget flygtig, men med megen Anstand og Elegance.) De Forrige.

Palm (sængende inden han ret kommer ind.)

Nymphe, qui rêve aux tourmens qu'elle cause
Touche au moment de les guerir.

God Dag Hr. Norbek; det glæder mig meget at see Dem; Tak for sidst! hvorledes har De levet i disse ti Aar?

Norbek. Oh jo, det gaaer saa an. Velkommen hjem fra deres lange Rejse.

Palm. Ah, gamle Svoger Thøger, Deres Tjener! uforandret den samme. Men De Hr. Norbek, synes mig ikke ret vel. — Den Herre skal jeg kjende.

Lundborg. Kjender du mig ikke.

Palm. Min gode Fætter Lundborg. Du synes mig meget forandret. Jeg kommer nu lige fra dit, og jeg mødte din Kone paa Vejen, hun er meget elskværdig.

Lundborg. Du har altsaa seet min Kone og mine Børn. ~~Her seer du een til.~~

Palm. Dine Børn saae jeg ikke meget paa, jeg saae kun din Kone, og jeg blev sandt at sige inderlig forelsket i hende.

Lundborg. Kjere Norbek! De befinder Dem vel ikke vel. Sid ikke længere her, men læg Dem en Times Tiid.

Norbek. Jeg troer selv det bliver det bedste. Farvel Lundborg; farvel Hr. Palm. Min Kone og min Datter kommer strax.

(Gaaer ud med Thøger.)

Ottende Optrin.

Lundborg. Palm.

Lundborg. Kjere Fættter. Du veed ikke hvormeget jeg har længtes efter dig. I min lyfkelige landlige Eensomhed er en Ven det eneste jeg har savnet.

Palm. Venskab er just ikke meget min Sag, Kjerlighed er mit Element. Overalt, hvorledes kan du savne en Ven, du har jo en elskværdig Kone.

Lundborg. Du har seet hende; hun er det fortreffeligste Fruentimmer.

Palm. Nei viſt ikke. Et ret lykkelig Egteſkab maae være eet enefte ſammenhængende Kyſ.

Niende Optrin.

De Forrige. Frue Norbek. Marie
(omklædt) Asdal.

Palm. Lundborg, foreſtil mig for diſſe to Damer.

Lundborg. Frue Norbek, jeg har den Ære at foreſtille Dem min Fætter, Hr. Palm, ſom i diſſe Dage er kommen hjem fra ſine Reiſer.

Palm. Min naadige Frue, jeg undſeer mig over at foreſtilles Dem ſom ubekjendt. Jeg mindeſ meget godt, at jeg i forrige Tider har ofte havt den Ære at ſee Dem her paa Gaarden.

Fr. Norbek. Formodentlig i Drømme Hr. Palm.

Lundborg. Det er Hr. Norbekſ anden Frue.

Palm. Den anden Frue! Hm! de vil altid være den første, det er alt hvad man kan ſige.

Lundborg. Denne Dame kjender de formodentlig bedre.

Palm. Som danſt Dame ikke, men i Paris har jeg meget ofte ſeet dem i deres Doublet den

Tiende Optrin.

Frue Norbek. Marie. Asdal.

Fr. Norbek. Nu Marie, De maae dog tilstaae, at Reiser kunne danne et ungt Menneske.

Asdal. Det gjer mig virkelig ondt for min Ven Palm, men han er aldeles fordærvet. Dertil behøver man dog ikke at reise.

Marie. Hjælp da man kan opnaae dette ligesuldt om man bliver hjemme.

Fr. Norbek. Hr. Asdal De veed vel, at vores Ballet gaar ind. Min Mand blev syg ved den blotte Idee derom. Jeg vil dog see til ham. Farvel.

(gaar.)

Ellevte Optrin.

Asdal. Marie.

Asdal. Vores nydelige Ballet bliver alt; saa ikke udført. Jeg maae virkelig tilstaae, at det bedrøver mig.

Marie. Min Fader vil ikke.

Asdal. Den skønne Allegorie, Bestandighed og Huuslig Glæde! værdig Grækenlands lysfeste Konspirationsperiode.

Marie. Skulde jeg da idelig dandse med Dem?

Uddal. Evigt, og paa Roser.

Marie. Jeg er bange Tornene ville stikke.

Uddal. Aldrig naadige Frøken! jeg sværger —

Marie. Jeg troer ingen Eder paa at Tornene ikke ville stikke.

Uddal. Troe da de helligste Løfter.

Marie. Jeg maatte i det mindste have Vidner paa Deres Mund.

Uddal. Oh, Himlens Beboere høre os.

Marie. En simpel Skabning af Støv er ligesaa paalidelig.

Uddal. O! var denne Skabning her!

Marie. Den kan vi strax faae (gaaer til Døren.) Lise, kom ind.

Uddal. Lise, min Naadige Frøken —

Marie. Hun er en simpel Skabning af Støv. Støv er endog netop hendes Element.

Tolvte Optrin.

De Forrige. Lise.

Marie. Lise, vær saa god at støve af herinde, her seer saa uordentligt ud.

Marie, Jeg maae ind til ham. Tjenestinde, Hr. Asdal.

(gaaer.)

Asdal. (affides) Den Fugl sidder paa Taget. Jeg veed ikke heller hvi jeg gjorde Jagt paa den, da jeg har en anden saa godt som i Haanden.

Tredie Optog.

Lundborgs Hauge med en Løbhytte i Midten.

Første Optrin.

Hr. Lundborg, Lotte.

Lotte. Nu Mama! nu ere vi færdige med vor hele Indretning, og med Sangen.

Hr. Lundborg. Men kan Hanne og Julie den ogsaa tilgavns.

Lotte. Jo, Mama, de har begge lært den godt.

Hr. Lundborg. Bare Versene due noget, det er jeg bange for de ikke gjør.

